

Din-i İslam, şân-ı insaniyeti dereke-i süflâ-yı behîmiyetten tabakâ-i ulyâ-yı melekîyete is'âd eyledi; bütûn kabâili yekdiğerine kardeş, cümle-i hukuk-i medeniyede müsâvî olarak tanıdı. Cenab-ı Hakk'ın insanlara fitrî olarak ihsan etmiş olduğu zeka ve takvadan başka aralarında hiçbir fark olmadığını, ancak yek diğerlerinden ilim ve takva ile temeyyüz eylediklerini ilk evvel ilan eden İslamiyet'tir. “اِنَّ الْمَرْءَ لِرَبِّهِ لَكَاَنٌ” ayet-i kerimesi, “اِنَّ الْمَرْءَ لِرَبِّهِ لَكَاَنٌ” hadis-i şerifi bu hakikati natıktır. İrtikâb-ı sirkat eden bir kimseye karşı hadd-i sirkaticra edileceğı zaman, hadd-i sirkati iskad ettirmek için Hazret-i Üsâme bin Zeyd'in şefaati peygamberîyi talep etmesine karşı Cenab-ı Peygamber'in “اِنَّ الْمَرْءَ لِرَبِّهِ لَكَاَنٌ” buyurması hukuk-ı medeniyede bütûn insanların müsâvî olduklarını açık surette ilan etmek değil mi?

Din-i İslam, insanları akîde-i şirk ve teksîr-i ilahdan tahlîs, onlardan perde-i hurâfâtı izâle, akıllarından kuyûd ve evhâmı kesr eyledi, onları fesad-ı ahlaktan kurtardı. Çünkü İslam'ın Sâni'-i Teâlâ'yı ikrar, haşr ve ecsadı itiraf etmesi o kadar vâzih bir surettedir ki edyân-ı sâireden hiçbirisi bu hakikati bu kadar açık, i'vicâcdan sâlim olarak meydana koyamamıştır.

İslam, Cenab-ı Hakk'ı zatında efâlinde tevhid; mahlûkâta müşâbehetten tenzih eyledi; bu âlemin -âsâr-ı sun'una delalet eden ilim, kudret, irade ve bunların emsâli sıfât-ı âliye ile muttasıf- bir Hâlik-ı zîşânı olduğunu, Hâlik ile mahlûk arasında hiç bir nispet olmayıp ancak Hâlik onların mûcidi ve onlar da ona rücu' edici olduğunu edille-i vâzihâ ile ispat eyledi: “اِنَّ الْمَرْءَ لِرَبِّهِ لَكَاَنٌ”

Gerek vahdâniyet, gerek sâir evâmîr-i İlâhiye hususunda berâhîn-i akliyyeyi kendisine rehber eden din-i İslam; sinîn-i vefîreden beri insanlar üzerinde hüküm sürmekte olan zalâm-ı cehaleti tard, yerine envâr-ı ulûmu zer'; onların kararmış olan kalplerini nûr-ı irfan ile tezyin eyledi. Bu dinin ekmiş olduğu medeniyet sayesinde ki: evvelce masum kız çocuklarını diri diri mezara sokan katı kalplerde şefkat ve merhamet neşv ü nemâ buldu. Kalplerinin en ulvî köşesinde envâr-ı hakâyık leme'ân ediyor; akâid-i meş'ûme ile kasvetengiz bir hale gelen akılları arasında nûr-ı hakikat sabah yıldızı gibi parlıyordu.

Bu hakâyık ulemâ-yı garb bile tasdik etmekte tereddüt etmiyorlar. Nasıl ki, “De Castri” İslamiyet'ten bahs eylediğı bir eserinde şöyle diyor: İslam'ın, âlemden büyük bir kısmını

kendisine cezb etmesi nefsin şânını i'lâ' etmesiyledir. İslam zât-ı İlâhiyye'yi beşerin sıfatının fevkinde bir sıfatta tasavvur, ve onu günde beş defa icrasıyla mükellef olduğu namazda tezekkür etmesiyle şân-ı insaniyeti i'lâ' eylediği gibi nefsin iştihâ ettiği bazı şeyleri mübah kılarak tabiat-ı beşeriyeye suhûletli olan şeyleri müstemil olmasıyla da i'lâ' etmiştir. İntişar-ı İslam'ın en büyük âmilllerinden birisi de mezâhib ve te'âlîm-i İslâmiye'nin gayet açık, i'vicâcdan sâlim bulunmasıdır. Onun için tabiatı gayet mülâyimdir. Bu öyle bir dindir ki anlaşılmayacak esrardan müberrâdır...

İshak Taylor diyor ki: "... Din-i İslam, Marakeş'den Cava'ya, Zanzibar'dan Çin'e kadar intişar eyledi, hala da Afrika'da vasfı kabil olmayan bir sürat ile intişar ediyor. Görüyoruz ki: İslam, ümem-i mütevahhişenin tehzib-i ahlâkı, onların terakkisi için en muvafık bir dindir. Diyanet-i Mesîhiyye ise böyle değildir. Bunun akâidinde görülen esrarengiz şeylere akıllar ermiyor. İşte bu sebeptendir ki İslam'ın medeniyete pek büyük menâfi'i, hizmeti dokunduğu halde diyanet-i Mesîhiyye'nin o kadar menfaati, hizmeti görülmemiştir. Diyanet-i Muhammediyye girdiği kabilelerden evsâna tapmayı, insan eti yemeyi, çocukları diri diri mezara gömmeyi mahv ü iptal eylemiştir. Onlarda nezafet, izzet-i nefis, vakar, cûd, kerem gibi sıfat-ı fâzıla yerleştirmiştir.

İslamlar, misafirperverliği hemen farz gibi itikad ederlerdi. Cemiyât-ı beşeriyenin mevcudiyetini rahnedâr eyleyen müsikirât, kumar vesaire gibi bir takım fezâyih, bu dinin zuhuruyla sükût etmeye başladı. Din-i İslam kadınlarda namus ve iffeti halâ'ik-i takvadan addeder, ihsan ile tenâsuhu, vicdan ile uhuvveti ifşa ediyordu."

Din-i İslam, o dindir ki: Avrupa akvâmını Endülüs ve Salîb muharebatına kadar boyan oldukları hakiki cehaletten, yürümekte oldukları girîve-i izmihlalden tahlîs eyledi; Avrupa akvâmını derk-i süflâ-yı behîmiyyetten zirve-i bâlâ-yı temeddüne îsâl, onlara usul-i medeniyeti talim eyledi. Eğer Muhammed (s.a.v.) gelmeseydi, şimdiye kadar Avrupa akvamı bahr-i ummân-ı cehaletin mühlik dalgaları arasında gark olur, teyyârât-ı evham ile mahv ü mun'adim olup giderdi. Zira onlar fikir ve muhakemeye dalanları, ilim ve hikmetle meşgul olanları, dinsiz oluyor diye telakki ederlerdi. Halbuki İslamiyet; tathîr-i cisim için mevâdd-ı maraziyyeden hâlî, yenâbî'-i sahihadan cârî bir madde-i mutahhire ne derecelerde lâzım ise, nefsin de kendisine ârız olan evhâmı izale edecek, akzâr-ı vesveseden tahlîsine hizmet eyleyecek bir kuvve-i muslihaya o derecelerde muhtaç, ve o kuvve-i muslihanın da tecârüb-i sahiha ile sabit, mahsûsât-ı akliyye ile müstedel olan ilim olduğunu ilan ve zaruret-i ilmin

zükûr ve nisvâna mütesâviyen şamil olduğunu beyan eyledi.

“بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لَكَ شَاكِرِينَ

“بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لَكَ شَاكِرِينَ

“بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لَكَ شَاكِرِينَ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لَكَ شَاكِرِينَ

İslamın meydana koyduğu bu hakâyıkı Avrupa’da ilk evvel keşf ve ilan eden zat filozof
“Descartes”dır ki, on sekizinci asrın ricalinden bulunuyor.

Hem de İslamiyet(i) sayhât-ı şedide ile ilan ediyordu ki: İlmin zaruret-i tahsili yalnız hayat-ı uhraya maksur değildir; o zaruret; hayat-ı hâzırayı dahi tamamen muhittir, zira a‘mâl-i hayatiyyenin kıvamı, Şu‘ûn-ı dünyeviyyenin salâhı münhasıran ilim ile kaimdir. “بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لَكَ شَاكِرِينَ” Hadîs-i şerîfi bunu nâtıktır.

Bakınız! “Darvi (?)” ne diyor: “Avrupa zalâm-ı cehalet içinde mahv ü nâbud olup inlediği, temîn-i hayat edecek ziya, ışık namına ancak iğne deliğinden intişar eden ışık miktarı bir parçadan başka ziya görmediği bir zamanda idi ki, ümmet-i İslamiyye tarafından pek şaşalı bir ziya tulû‘ etti; ulûm-i felsefe, sanayi...! Bu ziya ile beraber intişar eyledi. Bu intişar için de Bağdat, Basra, Samerra, Semerkand, Dımaşk, Kayrevan, Mısır, Fars, Gırnata, Kurtuba merkez-i maarif olmuş, Avrupa akvâmı kurûn-i vustada bu merâkiz-i azîmeden pek çok keşfiyyât-ı ulûm ü fûnûn iğtinam eylemiştir.”

Sedillot (ö. 1875) da şu yolda idare-i kelim ediliyor: Hazret-i Muhammed (sav), zuhur edip müteferrik bir halde olan kabâ’il-i Arabı tevhid, onları bir maksad-ı âlî uğrunda cem ettikten sonra bunlar bir millet-i muazzama halinde dünyaya karşı meydan okumaya başladı. Cenâh-ı mülkünü Tac nehrinden Ganj nehrine -aksa-yı şarktan ta mağrib önlerine- kadar uzattı. Avrupa’da cehalet hüküm-ferma olduğu bir zamanda aktar-ı arzın her köşesine livâ-yı medeniyeti rekz eyledi.”

Kur’an-ı Kerim hakkında beyan-ı mütâlâa ederken “Gibbon (ö. 1794)” diyor ki: Kur’an-ı Kerim’in umur-ı uhreviyeye taalluk eden usulden mâ‘ada bilcümle ahkâm-ı cezâiyye ve

medeniyette için de bir düstur-ı esasi, nev-i beşerin tanzim-i hayatı, tertib-i şu'unu için bir kanun-ı medeni olduğu bütün alemce müsellemdir... Şeriat-ı Muhammediye'nin ahkâmı en büyük sultanlardan en küçük efrada kadar kâffe-i efrad-ı beşere şamildir.

Yine İslamiyet beyan ediyordu ki fehm-i me'âni-i Kur'an vâbeste-i izdiyad-ı irfandır. "□□ □□□□□□□□□□ □□□□□ □□□□□□□□□□ □□□ □□ □□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□ □□□□□□". İşte İslamiyetin makam-ı ilme ihtiramı, tahsiline terğib ve icbar hususundaki ihtimam ve ikdâmı bu mertebelere bâliğ oluyordu.

Zaten Kur'an-ı Kerim'in pek çok mebâhisi anlamak da kâffe-i ulûm ü fûnûnu tahsil etmeye vâbeste olduğundan İslamlar pek büyük bir hâhişle o zamanın hikmetini, riyâziyyâtını, felekiyyâtı, kendi lisanlarına tercüme ve onlardaki hataları ıslah ediyorlardı. Amerikalı "Draper (ö. 1882)" diyor ki: Hazret-i Muhammed (sav) dar-ı ahirete irtihal eyledikten sonra pek geçmeden Araplar kütüb-ü Yunâniyye'nin en meşhurlarını lügatlarına tercüme etmeye başladılar; hatta din nokta-i nazarından itikad-ı ammeye mazarratı olan birtakım kasâ'di bile ulemanın muttali olduğu Süryanî lügatine tercüme ettiler.

Bu suretle Müslümanlar ulûmun kâffe şu'abâtında üstadı küll olmuşlardı. Çünkü Kur'an-ı Kerim bunlar için bir saha-i cevelân idi. Her istediklerini onda buluyorlardı. Avrupa ulemasının keşfine henüz muvaffak oldukları birçok hakikatleri Kur'an haber veriyordu. Binaenaleyh İslamlar kudret-i fâtıranın bahşetmiş olduğu bu geniş sahrada cevelân ederek dünyanın her tarafına medeniyet tohumunu serptiler. Şu hâlde "İslâmiyet medeniyetle kabil-i telif değildir...!" demeye vicdan nasıl razı olur?

Aksekili Ahmed Hamdi

Hazırlayan ve Editör : Emir Çakır

Link:

http://isamveri.org/pdfosm/D00125/1328_1-8/1328_1-8_10-192/1328_1-8_10-192_HAMDIAA.pdf